Lieta Nr.A42996909
A01509-11/19

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2011.gada 13.septembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese A.Kovaļevska,

piedaloties pieteicēja *L.L.* pārstāvim *E.L.* un atbildētājas Latvijas Bankas pārstāvei *I.K.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *L.L.* pieteikumu par Latvijas Bankas faktisko rīcību, nesniedzot pieteicēja 2009.gada 24.oktobra iesniegumā pieprasīto informāciju, un par pienākuma uzlikšanu Latvijas Bankai sniegt pieteicēja 2009.gada 24.oktobra iesniegumā pieprasīto informāciju.

Aprakstošā daļa

[1] 2009.gada 24.oktobrī *L.L.* (turpmāk arī – pieteicējs) vērsās ar iesniegumu Latvijas Bankā (turpmāk arī - atbildētāja), lūdzot sniegt informāciju par Latvijas Bankas amatpersonām (*I.R., A.R., V.Z., A.S., S.S., V.P., L.G., H.B., M.K., R.J., A.Ņ., H.O., I.P., R.V.*) izmaksāto atalgojumu pēc nodokļu nomaksas 2009.gada augustā, septembrī un oktobrī.

Latvijas Banka uz minēto iesniegumu 2009.gada 11.novembrī sniedza atbildi Nr.13-08.1/2009/50, kurā netika sniegta pieteicēja pieprasītā informācija, bet norādīti citi avoti, kuros pieteicējs varot atrast pieprasīto informāciju, proti, Valsts ieņēmumu dienesta interneta vietne, kur ir pieejamas valsts amatpersonu deklarācijas, (www6.vid.gov.lv/vad.asp), kā arī citas interneta vietnes, kurās Latvijas Banka ir sniegusi informāciju par savas padomes un valdes locekļu atalgojumu.

[2] 2009.gada 27.novembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *L.L.* pieteikums, kurā lūgts uzlikt Latvijas Bankai par pienākumu sniegt atbildi pēc būtības uz pieteicēja 2009.gada 24.oktobra iesniegumu.

Pieteikumā norādīts, ka Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra atbildē Nr.13-08.1/2009/50 ir nepatiesi apgalvojumi, jo pieteicējs ar šāda veida iesniegumu iepriekš Latvijas Bankā nebija vērsies, un pieteicēja pieprasītā informācija Latvijas Bankas minētajos avotos nav atrodama. Turklāt minētajā atbildes vēstulē nav ietverts pamatots atteikums un pārsūdzības norāde vai arī uzaicinājums pieteicējam iepazīties ar informāciju Latvijas Bankā viņam un atbildētājai abpusēji pieņemamā laikā. Ņemot vērā minēto, pieteicējs lūdz uzlikt Latvijas Bankai par pienākumu sniegt atbildi pēc būtības uz pieteicēja 2009.gada 24.oktobra iesniegumu.

[3] 2009.gada 28.decembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts Latvijas Bankas paskaidrojums par *L.L.* pieteikumu. Paskaidrojums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[3.1] Latvijas Banka uz *L.L.* iesniegumu 2009.gada 11.novembrī sniedza atbildi Nr.13-08.1/2009/50, tas, ka tās saturs neapmierina pieteicēju, nenozīmē, ka atbildētāja būtu rīkojusies prettiesiski.

[3.2] Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra atbildē Nr.13-08.1/2009/50 ir norādīts, ka tā vairākkārt ir sniegusi atbildes uz pēc būtības vienveidīgiem pieteicēja jautājumiem.

Latvijas Banka 2008.gada 25.aprīļa vēstulē Nr.001-08/18 ir informējusi *L.L.*, ka saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 24. panta pirmās daļas 8.punktu informācija par amatpersonu attiecīgajos pārskata periodos gūtajiem ienākumiem ir iegūstama no valsts amatpersonu deklarācijām. Tāpat 2008.gada 25.aprīļa vēstulē Nr.001-08/18 ir skaidrots darba samaksas mehānisms Latvijas Bankā, tā apstiprināšana un atalgojuma elementi.

2009.gada 7.maija vēstulē Nr.13-08.1/20 Latvijas Banka pieteicējam ir sniegusi detalizētu informāciju par Latvijas Bankas darbinieku (ieskaitot Latvijas Bankas padomes un valdes locekļu) atsevišķiem atalgojuma elementiem 2008. un 2009.gadā.

Kopsavilkumu par Latvijas Bankas padomes un valdes locekļa atalgojumu Latvijas Banka ir sniegusi pieteicējam arī 2009.gada 13.oktobra vēstulē Nr.13-08.1/38.

[3.3] Saskaņā ar likuma „Par valsts noslēpumu" 5.panta 5.punku amatpersonu atalgojumu Latvijas Banka publisko savos ikgadējos gada pārskatos, kur Latvijas Bankas padomes un valdes atalgojuma apjoms minēts atsevišķi no pārējo darbinieku atalgojuma apjoma.

Savukārt, kā tas izriet no likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 26.panta, Latvijā pastāv detalizēts normatīvais regulējums, kas nosaka, kādā apjomā un kad tiek publiskota informācija par valsts amatpersonas atalgojumu. Tādējādi Latvijā pieeja informācijai par amatpersonas atalgojumu iegūstama nevis jebkurā mirklī un jebkādā apjomā, bet gan likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 23., 24., 25. un 26. pantā un uz šā likuma pamata izdoto Ministru kabineta noteikumu noteiktajā laikā un apjomā.

[3.4] Līdz ar to Latvijas Banka uzskata, ka normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā un apjomā ir nodrošinājusi pieteicēja tiesības saņemt informāciju par Latvijas Bankas amatpersonu un darbinieku atalgojumu, gan Latvijas Bankai pašai publiskojot informāciju, gan atbildot uz pieprasījumiem, savukārt pieteicēja interese saņemt informāciju par katra Latvijas Bankas padomes un valdes locekļa individuālu atalgojumu atbilstoši normatīvajiem aktiem tiek nodrošināta, iepazīstoties ar katras valsts amatpersonas ikgadējo valsts amatpersonas deklarāciju.

[3.5] Nepubliskojot deklarācijas formā fiziskās personas ikmēneša ienākumu detalizētu sadalījumu, tiek aizsargātas arī valsts amatpersonas cilvēktiesības, novēršot iespēju iegūt informāciju par personas ienākumiem konkrētā brīdī, kas var radīt draudus šīs personas drošībai.

[3.6] Atalgojuma salīdzinājums pa mēnešiem nerada patiesu priekšstatu par atalgojuma izmaiņām, jo ikmēneša atalgojumu ietekmē dažādi faktori (piemēram, ja persona ir slimojusi, tad viņas atalgojums attiecīgajā mēnesī būs mazāks, nekā iepriekšējā un nākamajos; tāpat, ja persona bijusi ilgākā prombūtnē un, piemēram, pēc bērna kopšanas atvaļinājuma atgriežas darbā, pakāpeniski palielinot darba slodzi, arī šādā gadījumā personas ikmēneša atalgojuma dati uzrādīs pieauguma tendenci, kaut gan faktiski alga palielināta nebūs).

[3.7] Tā kā Latvijas Banka uzskata, ka 2009.gada 11.novembrī ir sniegusi atbildi pēc būtības uz pieteicēja 2009.gada 24.oktobra iesniegumu, tai nebija pamata uzskatīt šo atbildi pat atteikumu sniegt informāciju, un līdz ar to noformēt minēto vēstuli kā administratīvo aktu, ietverot tajā administratīvā akta obligātās sastāvdaļas, tajā skaitā, norādot attiecīgajā atbildē Informācijas atklātības likuma 12. panta pirmajā daļā pieprasīto informāciju par apstrīdēšanas kārtību. Savukārt atbilde uz iesniegumu nav administratīvais akts, atbildes sniegšana ir vērtējama kā faktiskā rīcība, kuru atbilstoši Administratīvā procesa likuma 91.panta ceturtajai daļai var apstrīdēt un pārsūdzēt tāpat kā administratīvo aktu.

[4] 2010.gada 26.janvārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *L.L.* pieteikuma papildinājums.

[4.1] Pieteicējs norāda, ka Latvijas Banka nav pierādījusi ar dokumentiem, ka atbildes uz pieteicēja jautājumiem atrodas publiski pieejamos avotos. Turklāt Latvijas Banka ir

sašaurināti interpretējusi Informācijas atklātības likuma, Valsts noslēpuma likuma un likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" normas, nepamatoti secinot, ka informācija par amatpersonu atalgojumu ir jāpublisko tikai šajos likumos norādītajā formā un apjomā, bet par konkrētākām atalgojuma daļām un par konkrētiem ar atalgojuma sistēmu saistītiem jautājumiem nav jāsniedz informācija visiem interesentiem.

[4.2] Kritiski ir vērtējams arguments, ka darbinieka algas apmēra pa mēnešiem izpaušana varētu aizskart amatpersonas cilvēktiesības, jo valsts amatpersonu deklarācijas jau tāpat ir publiski pieejamas visiem interesentiem, turklāt nav minēti iespējamie cilvēktiesību pārkāpumi, kas tādā situācijā varētu rasties.

[4.3] Latvijas Banka savas prettiesiskās rīcības pamatotību mēģinājusi rast un paskaidrot tikai pēc pieteicēja vēršanās tiesā, jo paskaidrojumos minētie apsvērumi nebija ietverti atbildē uz pieteicēja 2009.gada 24.oktobra iesniegumu.

[5] 2010.gada 3.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemts Latvijas Bankas papildus paskaidrojums par *L.L.* pieteikumu. Papildus paskaidrojums pamatots ar sākotnējā paskaidrojumā ietvertajiem argumentiem, papildus norādot šādus apsvērumus.

[5.1] Atbildētājai nebija dokumentāli jāpierāda informācija, kas atrodas publiski pieejamos avotos. Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 12.pantu bija nepieciešams norādīt tikai attiecīgo mājaslapu internetā.

[5.2] Kopš 2010.gada 1.janvāra spēkā ir Valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzības likums, no kura 2.panta ceturtās daļas izriet, ka informācija par Latvijas Bankas amatpersonu atlīdzības noteikšanas kritērijiem un darba samaksas apmēru tiek publiskota Latvijas Bankas mājaslapā internetā.

[5.3] Tā kā pieteicējs vairākkārt ir vērsies Latvijas Bankā ar lūgumiem sniegt informāciju par Latvijas Bankas amatpersonu atalgojumu dažādos 2009.gada mēnešos, secināms, ka visi šie iesniegumi satur vienveidīgu lūgumu – sniegt informāciju par vienu un to pašu atalgojuma sistēmas un atalgojuma sastāvdaļu, proti, amatpersonu atalgojumu pa mēnešiem.

[5.4] Informācijas publiskošana par valsts amatpersonu ienākumiem, ja tās saturs pārsniedz Valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzības likumā un likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" noteikto, ir vērtējama kā iejaukšanās personas privātajā dzīvē, it īpaši, ņemot vērā, ka ikmēneša atalgojuma izmaiņas var ietekmēt dažādi privātās dzīves notikumi, kurus, lai būtu pilnīgs priekšstats par saņemto ikmēneša atalgojumu, būtu nepieciešams skaidrot.

[5.5] Latvijas Banka ir nosūtījusi pieteicējam 2010.gada 11.janvāra vēstuli Nr.13-08.1/2010/2 ar informāciju par amatpersonu atalgojumu 2009.gadā (pirms nodokļu samaksas), sniedzot informāciju tādā pat apjomā kā Latvijas Bankas 2009.gada 23.decembra paskaidrojumā. Taču šo informāciju, neinformējot par to atbildētāju, pieteicējs ir publicējis laikrakstā „Dienas Bizness" un interneta portālā www.apollo.lv.

[6] 2011.gada 27.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts Latvijas Bankas iesniegums, kurā lūgts izbeigt tiesvedību administratīvajā lietā Nr.A42996909, jo tās ieskatā vairs nepastāv tiesiskais strīds, kas bija par pamatu pieteikuma iesniegšanai tiesā.

Latvijas Banka norāda, ka ar Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta spriedumu administratīvajā lietā Nr.A42924309 atstāts negrozīts Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 13.septembra spriedums daļā, kas neattiecas uz valsts nodevu. Izpildot Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 13.septembra spriedumu, Latvijas Banka 2011.gada 17.jūnijā *L.L.* nosūtījusi vēstuli Nr.02-12/2011/13, sniedzot informāciju par Latvijas Bankas amatpersonām izmaksāto atalgojumu pēc nodokļu nomaksas no 2009.gada janvāra līdz oktobrim. Tādējādi Latvijas Banka ir sniegusi pieteicējam arī to informāciju, kuru pieteicējs pieprasījis 2009.gada 24.oktobra iesniegumā.

[7] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis atzina, ka 2009.gada 24.oktobra iesniegumā pieprasītā informācija pieteicējam ir sniegta, taču lūdza tiesu konstatēt, ka Latvijas Bankas

rīcība, nesniedzot pieprasīto informāciju tad, kad tā tika pieprasīta, ir prettiesiska.

Atbildētājas pārstāve pieteikumā ietverto prasījumu neatzina, norādot, ka uz pieteicēja iesniegumu Latvijas Banka 2009.gada 11.novembrī ir sniegusi atbildi Nr.13-08.1/2009/50, tāpat arī 2011.gada 17.jūnijā *L.L.* nosūtījusi vēstuli Nr.02-12/2011/13. Turklāt pieteicēja pieprasīto informāciju ir iespējams atrast valsts amatpersonu deklarācijās, kas tiek publicētas Valsts ieņēmumu dienesta interneta vietnē. Atbildētājas ieskatā pieteicējs informāciju pieprasījis nevis kā žurnālists, bet kā fiziska persona, jo informācijas pieprasījumā nebija norādes, ka informācija nepieciešama publicēšanai.

Motīvu daļa

[8] Ņemot vērā pieteicēja pārstāvja tiesas sēdē sniegto informāciju, tiesa konstatē, ka izskatāmajā lietā nav nepieciešams lemt par pienākuma uzlikšanu sniegt pieteicējam pieprasīto informāciju, bet gan tikai lemt par to, vai Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra vēstule Nr.13-08.1/2009/50 ir atzīstama par prettiesisku administratīvo aktu.

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, noklausījusies procesa dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējusi pierādījumus to kopsakarībā, atzīst, ka pieteikums ir pamatots un ir apmierināms.

[9] Tiesa konstatē, ka ar 2009.gada 24.oktobra iesniegumu pieteicējs ir vērsies pie atbildētājas ar informācijas pieprasījumu, tādēļ izskatāmajā gadījumā saskaņā ar Iesniegumu likuma 2.panta otro daļu ir piemērojamas Informācijas atklātības likuma normas.

[10] Tiesa konstatē, ka no Informācijas atklātības likuma 2.panta izriet šā likuma mērķis - nodrošināt, lai sabiedrībai būtu pieejama informācija, kura ir iestādes rīcībā vai kuru iestādei atbilstoši tās kompetencei ir pienākums radīt. Likums attiecas uz dokumentētu informāciju, kura ir iestāžu informācijas apritē. Informācija ir pieejama sabiedrībai visos gadījumos, kad likumā nav noteikts citādi.

Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 10.panta trešo daļu vispārpieejamo informāciju sniedz pēc jebkuras privātpersonas pieprasījuma, kas to vēlas saņemt, ievērojot personu vienlīdzību informācijas iegūšanā. Pieprasītājam nav īpaši jāpamato sava interese par vispārpieejamu informāciju, un to viņam nevar liegt tāpēc, ka šī informācija neattiecas uz pieprasītāju. Savukārt Informācijas atklātības likuma 4.pants noteic, ka vispārpieejamā informācija ir tāda informācija, kas nav klasificēta kā ierobežotas pieejamības informācija.

No minētā izriet, ka valsts pārvaldes iestādei, nodrošinot sabiedrības intereses, ir pienākums jebkurai personai sniegt vispārpieejamu informāciju, kas ir iestādes rīcībā vai kuru iestādei ir pienākums radīt.

Ierobežotas pieejamības informācija saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 5.panta pirmo daļu ir tāda informācija, kura ir paredzēta ierobežotam personu lokam sakarā ar darba vai dienesta pienākumu veikšanu un kuras izpaušana vai nozaudēšana šīs informācijas rakstura un satura dēļ apgrūtina vai var apgrūtināt iestādes darbību, nodara vai var nodarīt kaitējumu personu likumiskajām interesēm. Minētā likuma 5.panta otrajā daļā ir ietverts izsmeļošs uzskaitījums, kādai informācijai var tikt piešķirts ierobežotas pieejamības statuss. Cita starpā šā panta otrās daļas 4.punktā kā ierobežotas pieejamības informācija ir noteikta informācija par fiziskās personas privāto dzīvi. Arī Informācijas atklātības likuma 8.pantā noteikts, ka informācija par fiziskās personas privāto dzīvi tiek aizsargāta ar likumu.

[11] Kā atzinis Senāts, personas ienākumi neapšaubāmi ir šīs personas privātās dzīves sastāvdaļa. Līdz ar to, vērtējot, vai ir atklājamas ziņas par personas ienākumiem, ir jāņem vērā ikviena cilvēktiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, kuras Latvijā konstitucionālā līmenī garantē Satversmes 96.pants. Tiesību uz privāto dzīvi īstenošanā ir jāņem vērā, ka šīs tiesības nav absolūtas. Proti, tās var ierobežot, ņemot vērā Satversmes 116.pantā minētos noteikumus

(ierobežojums paredzēts likumā, tam ir leģitīms mērķis), kā arī ievērojot ierobežojuma nepieciešamību demokrātiskā sabiedrībā, kura ietvaros tiek vērtēta ierobežojuma sociālā nepieciešamība un samērīgums (*sk. Senāta 2010.gada 17.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-890/2010 8.punktu*).

Tiesa konstatē, ka izskatāmajā gadījumā Latvijas Bankas amatpersonu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, proti, vēlme neatklāt personas ienākumus, saduras ar citas personas, proti, pieteicēja, tiesībām iegūt informāciju. Tiesības iegūt informāciju ietilpst vārda brīvības tvērumā un ir garantētas Satversmes 100.pantā. Arī šīs tiesības nav absolūtas un to ierobežošanā ir jāņem vērā jau minētie kritēriji – ierobežojums paredzēts likumā, tam ir leģitīms mērķis un tas ir nepieciešams demokrātiskā sabiedrībā.

Lai gan Latvijas Banka norāda, ka pieteicējam ir personiska rakstura interese par bankas amatpersonu algām, tiesa to vērtē kā profesionālu interesi, jo ir labi zināms, ka pieteicējs ir preses pārstāvis, kurš raksta par politiski un sabiedriski aktuāliem jautājumiem, tostarp valsts (plašā nozīmē) finanšu līdzekļu izlietojumu. Turklāt, kā atbildētāja pati norādījusi papildus paskaidrojumā, pieteicējs vēlāk iegūto informāciju ir publicējis plašsaziņas līdzekļos.

Līdz ar to tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā jāņem vērā arī pieteicēja kā preses pārstāvja tiesības iegūt informāciju. Preses brīvība vārda brīvības kontekstā ir īpaša tā iemesla dēļ, ka presei demokrātiskā sabiedrībā ir svarīga loma. Kā bieži ir atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, lai gan prese nedrīkst pārkāpt noteiktas robežas attiecībā uz citu personu tiesību aizsardzību, tās uzdevums – ievērojot tās pienākumus un atbildību – tomēr ir darīt zināmu informāciju un idejas par politiskiem jautājumiem, kā arī citām sabiedrību interesējošām tēmām. Ne tikai presei ir pienākums izplatīt informāciju, bet arī sabiedrībai ir tiesības to saņemt. Pretējā gadījumā prese nevarētu spēlēt savu būtisko „sargsuņa" lomu (*sk., piemēram, 2007.gada 12.jūlija sprieduma lietā „A/S Diena un Ozoliņš pret Latviju" 76.punktu*).

[12] Tiesa konstatē, ka Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments jau ir vērtējis, vai presei ir tiesības iegūt informāciju par valsts amatpersonu ienākumiem, un atzinis, ka šādas tiesības presei piemīt (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010.gada 1.jūlija spriedumu lietā Nr.SKA-347/2010*). Tādējādi personas tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību ierobežojumam ir gan tiesiskais pamats (attiecībā uz presi likuma „Par presi un citiem masu informācijas līdzekļiem" 6.pants un 7.panta ceturtā daļa, vispārīgi Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 4.punkts), gan leģitīms mērķis (citu personu tiesību aizsardzība).

Izvērtējot trešo kritēriju – nepieciešamību demokrātiskā sabiedrībā - , tiesa konstatē, ka atbilstoši likuma „Par Latvijas Banku" 13.panta pirmajai un otrajai daļai un 26.panta pirmajai un otrajai daļai tā ir neatkarīga lēmumu pieņemšanā un to īstenošanā, ne valdība, ne arī kāda cita institūcija nevar dot tai jebkādus norādījumus. Latvijas Banka ir valsts centrālā banka, tās kompetencē ir noteikt un īstenot monetāro politiku valstī un tās galvenais mērķis atbilstoši likuma „Par Latvijas Banku" 3.pantam ir saglabāt cenu stabilitāti valstī. Tiesas ieskatā šī ir publiska un valstij ļoti nozīmīga funkcija.

Latvijas Bankas padomes locekļi, ņemot vērā viņu kompetenci, ir valsts amatpersonas, uz kurām attiecināmi likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" noteiktie ierobežojumi ar mērķi nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs, kā to paredz šā likuma 2.pants. Latvijas Bankas padomes locekļiem tāpat kā citām valsts amatpersonām ir jāiesniedz valsts amatpersonas deklarācijas, cita starpā norādot arī iepriekšējā gada laikā gūtos ienākumus. Arī Latvijas Bankas valdes locekļi, kas atbilstoši likuma „Par Latvijas Banku" 27.panta pirmajai daļai, īstenojot padomes pieņemtos lēmumus, vada bankas darbu, ievērojot viņu kompetenci, ir nozīmīgas Latvijas Bankas amatpersonas.

Taču tas, ka Latvijas Banka ir atvasināta publisko tiesību juridiskā persona, no informācijas pieejamības viedokļa nepadara to par sabiedrības leģitīmas intereses neskarošu institūciju. Līdz ar to sabiedrībai ir leģitīma interese saņemt informāciju par Latvijas Bankas amatpersonu atalgojumu, un sabiedrības tiesības uz šo informāciju ir lielākas nekā attiecīgo

personu tiesības uz savas privātās dzīves neaizskaramību. Lai arī Latvijas Bankai ir noteikta augsta institucionālās un funkcionālās neatkarības pakāpe, tāpēc nevar uzskatīt, ka tā ir pilnīgi ārpus valsts sistēmas esoša institūcija, jo tās veicamās funkcijas ir publiski tiesiskas. (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2011.gada 26.maija sprieduma lietā Nr.S*KA *– 421/2011 8.punktu*).

Tādējādi tiesa secina, ka pieteicējam bija tiesības saņemt no Latvijas Bankas 2009.gada 24.oktobra iesniegumā pieprasīto informāciju Informācijas atklātības likumā noteiktajā termiņā.

[13] Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 14.panta pirmās daļas 2.punktu iestāde, kas saņēmusi informācijas pieprasījumu, atbild iesniedzējam 10 dienu laikā, ja informācijai nav nepieciešama papildus apstrāde, bet, ja pieprasīta papildus apstrādājama informācija, saskaņā ar šā panta trešo daļu iestādei atbilde jāsniedz 30 dienu laikā. Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 15.panta pirmo daļu, ja iestāde atsaka sniegt rakstveidā pieprasīto informāciju, tā savā rakstveida atteikumā norāda, uz kāda pamata pieprasījums pilnīgi vai daļēji atteikts, kur un kādā termiņā šo atteikumu var apstrīdēt vai pārsūdzēt.

No minētajām tiesību normām izriet, ka informācijas pieprasījuma gadījumā attiecībā par informāciju, kas ir iestādes rīcībā, likumdevējs ir noteicis konkrētu iestādes rīcību, proti, iestādei ir vai nu noteiktajā termiņā jāizsniedz pieprasītā informācija, vai arī, konstatējot šķēršļus pieprasītās informācijas izsniegšanai, informācijas pieprasītājam jāsniedz pamatots atteikums, norādot tā apstrīdēšanas vai pārsūdzēšanas kārtību.

[14] Tiesa konstatē, ka lietā pastāv strīds par to, vai Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra vēstule Nr.13-08.1/2009/50 (*7.lapa*) atbilst Informācijas atklātības likuma prasībām.

[15] Tiesa konstatē, ka saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 12.panta trešo daļu, ja informācija, kas pieprasīta iestādei, ir pieejama internetā bez maksas, iestāde var atteikties izsniegt pieprasīto informāciju, norādot tās mājaslapas adresi, kur attiecīgā informācija ir pieejama, izņemot gadījumu, kad pieprasītājs ir norādījis, ka viņa tiesiskā statusa, veselības stāvokļa vai citu pamatotu apstākļu dēļ nav iespējas iegūt informāciju internetā. Tādējādi gadījumā, ja pieteicēja pieprasītā informācija būtu pieejama internetā bez maksas, atbildētāja būtu bijusi tiesīga atteikt izsniegt pieprasīto informāciju, pamatojoties uz Informācijas atklātības likuma 12.panta trešo daļu. Taču Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra vēstule Nr.13-08.1/2009/50 nesatur norādi par šīs tiesību normas piemērošanu. Tas pats par sevi ir vērtējams kā pamatojuma principa pārkāpums.

[16] Izvērtējot to, vai Latvijas Bankai bija tiesības atteikties sniegt pieprasīto informāciju, tiesa konstatē, ka Latvijas Bankas atbildes vēstulē norādītajās interneta vietnēs nav pieejama pieteicēja pieprasītā informācija.

Saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 24.panta pirmās daļas 8.punktu valsts amatpersonas deklarācijā norādāmi pārskata periodā gūtie visa veida ienākumi. Likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 25.panta otrā daļa noteic, ka kārtējā gada deklarācija iesniedzama līdz 1.aprīlim, bet saskaņā ar šā likuma 26.panta sesto daļu Valsts ieņēmumu dienestam atbildētājas amatpersonu iesniegto deklarāciju datus ir pienākums publicēt ne vēlāk kā trīs mēnešu laikā pēc to iesniegšanas. Savukārt saskaņā ar Ministru kabineta 2002.gada 22.oktobra noteikumu Nr.478 „Kārtība, kādā aizpildāmas, iesniedzamas, reģistrējamas un glabājamas valsts amatpersonu deklarācijas un aizpildāmi un iesniedzami valsts amatpersonu saraksti" 3.7.punktu, norādot informāciju par pārskata periodā gūtajiem visu veidu ienākumiem, sniedz informāciju par to gūšanas vietu (avotu), norādot juridisko personu identifikācijas datus un fizisko personu vārdu un uzvārdu un summu (atsevišķi par katru ienākumu veidu attiecīgajā valūtā). Ienākumiem, kuri saskaņā ar normatīvajiem aktiem tiek aplikti ar nodokļiem, norāda

aprēķinātās summas pirms nodokļu samaksas.

No minētā secināms, ka valsts amatpersonas deklarācijā ir uzrādīti personas ienākumi pārskata periodā pirms to aplikšanas ar nodokļiem.

Tiesa konstatē, ka saskaņā ar iepriekš minētajām tiesību normām informācija par atbildētājas amatpersonu ieņēmumiem ir pieejama Valsts ieņēmumu dienesta publiskojamo datu bāzē „Valsts amatpersonu deklarācijas" *(sk.* http://www6.vid.gov.lv/vid_pdb/vad.asp*).* Taču, ņemot vērā iepriekš minēto, pieteicēja pieprasītā informācija par atbildētājas amatpersonu atalgojumu pēc nodokļu nomaksas pa mēnešiem par laika periodu no 2009.gada augusta līdz 2009.gada oktobrim nevarēja būt pieejama minētajā interneta adresē ne informācijas pieprasīšanas brīdī, ne arī Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra atbildes Nr.13-08.1/2009/50 saņemšanas brīdī.

Izvērtējot publiski pieejamo informāciju pieteicēja norādītajās interneta adresēs, tiesa konstatē šādus apstākļus.

Interneta vietnē http://diena.lv/lat/politics/politika/algu-samazinasanas-likumprojekts-neattieksies-uz-latvijas-banku ir 2008.gada 11.decembrī publicēts raksts „Latvijas Banka samazina atalgojumu", kurā sniegta vispārīga informācija par plānotu atalgojuma fonda samazināšanu, cita starpā norādīts Latvijas Bankas prezidenta pamatalgas apmērs.

Interneta vietnē http://www.apollo.lv/portal/news/articles/175170 ir 2009.gada 4.augustā publicēts raksts „Latvijas Bankas vadības algas «apcirptas» par ceturtdaļu", kurā sniegta vispārīga informācija par Latvijas Bankas vadības un prezidenta atalgojuma samazināšanu 2009.gadā, kā arī par administratīvie izdevumi un kapitālās izmaksas.

Interneta vietnē http://www.apollo.lv/portal/news/articles/180875 norādīts, ka 2009.gada novembrī, kad Latvijas Bankas prezidenta, padomes un valdes locekļu algas tiks samazinātas vēl par 15%, Latvijas Bankas prezidenta *I.R.* mēnešalga būs 6,790 latu.

Interneta vietne http://www.bank.lv/lat/main/all/sapinfo/koment/2009/atalgojuma-samazinājums_latvijas_banka uz šā sprieduma sastādīšanas brīdi nav pieejama, taču izvērtējot atbildētājas mājas lapā sadaļā „Informācija presei" esošo informāciju uz pārsūdzētā lēmuma izdošanas brīdi tiesa konstatē, ka 2009.gada 4.augusta publikācijā „Komentārs par atalgojuma un izdevumu samazinājumu Latvijas Bankā", tāpat kā iepriekš minētās publikācijas, satur vispārīgu informāciju par Latvijas Bankas prezidenta padomes un valdes locekļu atalgojuma samazinājumu.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa secina, ka Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra atbildē Nr.13-08.1/2009/50 atbildētāja norādījusi uz publiski pieejamu informāciju par atbildētājas prezidenta padomes un valdes locekļu atalgojumu par 2008.gadu un par atalgojuma samazinājuma apmēru 2009.gadā, taču nevienā no atbildētājas minētajiem informācijas avotiem nav ietverta pieteicēja pieprasītā informācija. Līdz ar to tiesa atzīst, ka, atsakot pieteicējam izsniegt pieprasīto informāciju, atbildētāja nepamatoti ir norādījusi uz šādas informācijas pieejamību publiskajā telpā, jo internetā bez maksas nav pieejama pieteicēja pieprasītā informācija, un tādēļ Informācijas atklātības likuma 12.panta trešā daļa izskatāmajā gadījumā nevarēja būt par pamatu pieprasītās informācijas izsniegšanas atteikumam.

[17] Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa secina, ka Latvijas Banka, atsakoties sniegt pieteicējam pieprasīto informāciju, pārkāpa pamatojuma principu un Informācijas atklātības likuma normas. Līdz ar to Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra vēstule Nr.13-08.1/2009/50 ir atzīstama par prettiesisku administratīvo aktu.

[18] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji ir apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Par pieteicēja iesniegto pieteikumu šajā lietā atbilstoši likuma 124.panta pirmās daļas prasībām ir samaksāta valsts nodeva 20 latu apmērā *(lietas 5.lapa).* Ņemot vērā, ka Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra vēstule Nr.13-08.1/2009/50 ir atzīta par prettiesisku

administratīvo aktu, valsts nodeva ir piespriežama par labu pieteicējam *L.L.* no atbildētājas Latvijas Bankas.

[19] Informācijas atklātības likuma 15.panta pirmā daļa noteic, ka iestādes izdoto administratīvo aktu par atteikumu sniegt informāciju var apstrīdēt un pārsūdzēt Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Savukārt šī panta otrā daļa paredz, ka Administratīvās rajona tiesas spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā.

Ņemot vērā minēto, tiesa norāda, ka tiesas spriedums ir pārsūdzams, iesniedzot kasācijas sūdzību.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251., 253. un 289.–291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

n o s p r i e d a

apmierināt *L.L.* pieteikumu par Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra vēstules Nr.13-08.1/2009/50 atzīšanu par prettiesisku.

Konstatēt, ka Latvijas Bankas 2009.gada 11.novembra vēstule Nr.13-08.1/2009/50 bija prettiesisks administratīvais akts.

Piedzīt no atbildētājas Latvijas Bankas par labu pieteicējam *L.L.* samaksāto valsts nodevu Ls 20 (divdesmit latu) apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā trīsdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A.Kovaļevska